

Bestemmelsen er kommet til at lyde, vil kunne blive til Nytte. „Man maa vel“, bemærkede Ordføreren i Folketinget, „vogte sig for at give Raadet en saadan Stilling, at det kan komme til at virke som en Overadministration, som en Stødpude for Generaldirektøren eller Ministeren“. Ganske paa samme Maade udtalte Ordføreren i Landstinget sig, idet han tilføjede: „Men paa den anden Side er det sikkert godt, at der er et Jernbaneraad, og det, der gør det mere tiltalende for mig, er ogsaa det, at det her foreslaas, at Jernbaneraadet kommer til at bestaa af 17 Medlemmer . . . , og at af disse 17 Medlemmer skal de 14 vælges af Rigsdagen. Saa faar man dèr den Rigsdagsindflydelse, som man for Jernbanernes Styrelses Vedkommende jo ikke kan være foruden, men som man maaske bedst staar sig ved paa den Maade, fordi det ikke bliver en Folketingsindflydelse, men en Rigsdagsindflydelse, idet Jernbaneraadet antagelig, naar det forstaar sin Opgave, vil kunne komme til at virke paa Omraader, hvor Folketingets Finansudvalg vistnok i for høj Grad har grebet ind“. Det kan endelig anføres, at Ministeren udtalte, paa Anledning af Folketingets Ordfører, at det var hans Agt at bidrage sit til, at Jernbaneraadet snarest kan blive valgt.

Om hele Lovens Hovedhensigt kan sluttelig anføres følgende Udtalelse, hvormed Ordføreren i Landstinget endte sin Anbefaling af Vedtagelsen af Fællesudvalgets Indstilling: „Det, der er tilsigtet med Lovforslaget, er sagt i selve Lovforslagets § 4, idet det dèr er udtalt, at det, der bør tages Sigte paa, er en *Decentralisation af Statsbanernes Styrelse*. Det var ogsaa Hensigten i 1903, da vi lavede en Organisationslov, men Decentralisationen kom ikke i Stand. Der vilde i Virkeligheden ikke have været noget i Vejen for, at man i langt højere Grad, end Tilfældet har været, havde forsøgt at decentralisere. Det er ikke faldet i Statsbanernes Smag at gøre det, og man er derfor gaaet frem paa den Maade. Men nu ønskes det sagt, at det, der er tilvejebragt Enighed om, og at det Ønske, alle nærer, er, at vi kommer ind paa en Decentralisation og saa meget som muligt undgaar Omsvøb, saa at vi sætter Befolkningen i Stand til lettere end hidtil, naar de henvender sig til Jernbaneadministrationen, at finde det Sted, hvor Afgørelsen ligger. Dette betyder igen, at vi i saa høj Grad som muligt ønsker at føre Afgørelserne ned efter og dermed ogsaa Ansvaret for de trufne Afgørelser. Jeg tror, at dette for Jernbanepersonalet selv vil betyde meget, og at det vil skabe Tilfredshed, at der nu bliver givet dem Lejlighed til at handle, og ikke alene Lejlighed, men i visse Tilfælde ogsaa Ordre til at handle. Dette styrker Personalets Stilling og styrker dets Selvtillid“.